

CZY WIESZ?

* Biuletyn Samorządu Ośrodka Szkolno-Wychowawczego dla Głuchych w Warszawie * Marzec 2026 *

fot. Rafał Pacewicz

W numerze:

* Wypracowanie - „Jedność w różnorodności – mój patriotyzm dziś”. *

* Dzień Języka Ojczystego * Nasze wiersze * Muzyka* Wiosenne rebusy*

Wypracowanie - I miejsce w konkursie języka polskiego „Jedność w różnorodności – mój patriotyzm dziś”.

Od Redakcji

Dzięki temu, że jestem nauczycielką języka polskiego, mam okazję poznawać twórczość młodzieży z Ośrodka Szkolno-Wychowawczego dla Głuchych. Myślę, że publikowanie tych najlepszych prac na stronach gazetki „Czy wiesz?“, to świetna okazja, by pokazać też innym, te ciekawe, pomysłowe i wartościowe teksty. W tym numerze przedstawiamy wypracowanie, którego autorka zdobyła I miejsce w konkursie języka polskiego. Życzymy ciekawej lektury...

Anna Niewęglowska-Kulczak

„Jedność w różnorodności – mój patriotyzm dziś”. Ten cytat pokazuje, jak ważną cechą dla wielu z nas jest patriotyzm. W naszym kraju, gdzie każdy jest inny i nie ma takiej samej osoby, ta cecha jednoczy ludzi, bo mimo wielu różnic mamy pewne rzeczy, które nas łączą. Może to być miłość do ojczyzny, kultura, język, narodowość, ziemia, poczucie przynależności. Co prawda dzisiejszy patriotyzm nieco różni się od tego kiedyś. W czasach wojen światowych patriotyzm był niezwykle silny. Ludzie walczyli za Polskę, byli gotowi oddać swoje życie, by przyszłe pokolenia, takie jak my mogły się uczyć w języku ojczystym, mieć swoją polską narodowość i mieszkać na tej ziemi. Przykładem takiego patriotyzmu jest lektura „Kamienie na szaniec”. W tej książce troje młodych harcerzy, w środku wojny i niemieckiej okupacji robili wszystko, by nie dać zapomnieć o Polsce. Przeprowadzali różne akcje, sabotaże, wyciągali bliźnich z opresji i starali się, żeby nikt nie zapomniał o swojej narodowości. Alek, Rudy i Zośka wielokrotnie znajdowali się w niebezpieczeństwie i niemal ginęli, ale nawet wizja śmierci nie powstrzymała ich przed broniem narodu. Patriotyzm był silniejszy. Zrywali niemieckie flagi, przechwytywali furgonetki z jeńcami oraz pociągi z bronią. Mimo ich odwagi i wytrwałości, nieszczęśliwie zmarli. Pierwszy był Rudy, który był torturowany i poniósł ciężkie obrażenia. Następnie Alek, który podczas misji został postrzelony w brzuch. Ostatni z dzielnej trójki był Zośka, który zmarł podczas próby odbicia pociągu. Mimo śmierci ich historia i to jak wiele zrobili dla ojczyzny w tak młodym wieku zostanie na długo zapamiętana. To jest przykład jak wyglądał patriotyzm w dawnych czasach. Obecnie u współczesnych ludzi nadal jest ważny, ale nie tak sil-

ny jak kiedyś, gdyż nie jesteśmy w stanie bezpośredniego zagrożenia. Jednak patriotyzm nadal jest w naszym codziennym życiu. W listopadzie wywieszamy flagi na znak pamięci. W święto zmarłych odwiedzane są cmentarze zarówno zwykłe jak i te wojskowe, by pamiętać o zmarłych poległych, którzy oddali życie za to, żebyśmy mogli stać na naszej polskiej ziemi, a nie obcego państwa. Istnieją także młodzi ludzie, którzy kierując się patriotyzmem wstępują do wojska i szkolą się, by w razie potrzeby bronić ojczyzny. Czasem zdarza się nam zapomnieć o patriotyzmie, bo gdy żyjemy w normalnej, bezpiecznej codzienności, nie czujemy jak ważna jest nasza ziemia i jakie mamy szczęście, że możemy na niej stać. Nasza ojczyzna jest naszą codziennością. Porozumiewamy się ojczystym językiem. Mamy swoją kulturę i tradycję. Nawet, gdy nie pamiętamy o patriotyzmie, nasza ojczyzna jest wśród nas. Przede wszystkim powinniśmy być wdzięczni naszym przodkom, którzy żyli w czasach wojny. Bo to właśnie dzięki nim mamy współczesny, polski patriotyzm. Gdyby nie oni, którzy dzielnie walczyli i ginęli, nie wiadomo czy moglibyśmy nazwać się Polakami i czy nasza ziemia wciąż by istniała. Dlatego najważniejsze jest to, by pamiętać o głównych cechach patriotyzmu, którymi są: kultura, narodowość, język, tradycja, pamięć. To główne cechy, którymi można nazwać patriotów. I każdy, kto ma cząstkę patriotyzmu w sobie, powinien być z siebie dumny. Bo to cecha, którą nie każdy współczesny człowiek posiada. Podsumowując całość: patriotyzm jest jednością, która łączy różnorodność. Bo nie ważne, kto jest kim. Ważne jest to, że jest patriotą i pamięta o swojej narodowości i o tych, którzy pomogli jej przetrwać do dziś

Natalia Powalowska

21 lutego - Dzień Języka Ojczystego

Dzień Języka Ojczystego obchodzimy 21 lutego. To święto przypomina nam jak ważny jest język, którego uczymy się od najmłodszych lat. Dzięki niemu możemy rozmawiać z rodziną i przyjaciółmi, opowiadać o swoim życiu, marzeniach i uczuciach. Język ten towarzyszy nam w codziennym życiu podczas czytania, pisania i uczenia się nowych rzeczy. Na świecie istnieje

bardzo wiele języków, ale niektóre z nich powoli zanikają, a wraz z nimi historia, piosenki i tradycje danego narodu. Dlatego warto dbać o swój język ojczysty czytając książki, ucząc się nowych słów oraz starając się pisać poprawnie każdego dnia.

Julia Gajowniczek

Nasze wiersze

RĘCE JAK MOTYL

ręce w powietrzu
 rysują różne figury
 jak motyl
 to mój język

Anonim

ŻYCIE NIE UMIERAĆ

Stańże i popatrz.
 Czasu niewiele.
 Raz się żyje.
 Bawże się nim.
 Starość cię dogoni.
 Jakże to mówili?
 Ach tak... Carpe diem.

Milena Kotwicka

Muzyka

Od Redakcji

Człowiek czasami potrzebuje odskocznicy, od codzienności, od rutyny, czasem nawet od ludzi. Wtedy z pomocą mogą przyjść różne formy odpoczynku. Nasze wewnętrzne baterie ładujemy sportem, gotowaniem, dobrą lekturą, a czasem muzyką. I dziś właśnie kilka słów o niej...

Muzyka daje mi przestrzeń do refleksji, dodaje sił w trudnych chwilach i przynosi ukojenie, gdy jest mi smutno. Pomaga uspokoić się, wyciszyć myśli i przywrócić wewnętrzną równowagę. Często zagłębiam się w teksty piosenek, starając się zrozumieć jakie prze-

ślanie niosą melodia i słowa. Dzięki temu muzyka jest dla mnie czymś więcej niż tylko dźwiękiem, to swoisty dialog, którego czasem bardzo potrzebuję.

Paulina Romanowska

rys. Kacper Dybcio

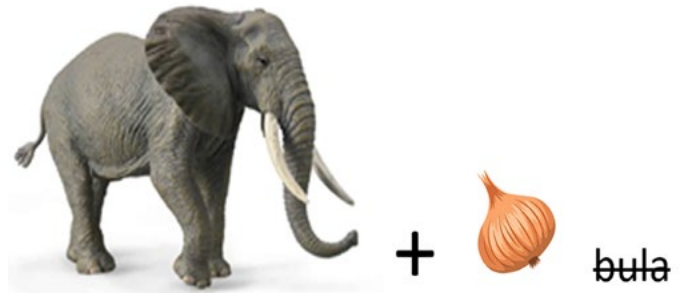
Praca w chórze osób niesłyszących to coś więcej niż wspólne próby. To przestrzeń, w której dźwięk ustępuje miejsca emocjom, a muzykę budują ruch, rytm i wzajemne zrozumienie. Podczas naszych spotkań nauczyliśmy się, że śpiew można nie tylko usłyszeć, ale też zobaczyć i poczuć na własnej skórze. Chórem kierował Daniel Kotowski, absolwent Łuckiej, który z ogromnym zaangażowaniem, cierpliwością i pasją prowadził zajęcia. Każda próba była dowodem na to, że bariery istnieją w naszych głowach, a sztuka potrafi połączyć ludzi i ich zjednoczyć. Ten chór przygotował nas do występu, ale odnoszę wrażenie, że nauczyliśmy się więcej. Zrozumieliśmy jak komunikować nasze potrzeby i rowi-

nęliśmy swoje umiejętności sceniczne. Dzięki jego pracy nauczyliśmy się synchronizacji, ekspresji ciała oraz wspólnego przeżywania historii, tworząc prawdziwą wspólnotę. Każda próba była dowodem na to, że bariery istnieją tylko pozornie, a sztuka potrafi łączyć ludzi ponad wszelkimi barierami językowymi. Ten chór to nie tylko śpiew, ale także wzajemne wsparcie, radość i poczucie bycia zauważonym przez społeczność. Zwieńczeniem naszych prób był występ w Zachęcie w Warszawie, gdzie w obecności szerokiego grona widzów przedstawiliśmy nasze dokonania. Był to niezapomniany wieczór, pełen emocji i wrażeń.

Maja Chomik

Wiosenne rebusy

--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

ło + enna

--	--	--	--	--	--	--	--

ak + za

łfin +

ur

--	--	--	--	--	--	--	--

rebusy wykonali: Arian Danylenko,
Oliwia Stosik,
Weronika Szurik

Zespół redakcyjny:

Maja Chomik
Arian Danylenko
Kacper Dybcio
Julia Gajowniczek
Milena Kotwicka

Natalia Pawłowska
Rafał Pacewicz
Oliwia Stosik
Weronika Szurik
Lena Trzcianka

Gazetką opiekują się:

p. Agnieszka Góralczyk-Witkowska
p. Dariusz Korsak
p. Agata Kozłowska-Kocot
p. Anna Niewęłowska-Kulczak

Redakcja zastrzega sobie prawo do skrótów i opracowania tekstów.
Adres redakcji: 00-842 Warszawa, ul. Łucka 17/23.
Skład i druk: Internat OSWG. Kontakt z redakcją: oswg.czywiesz@wp.pl